

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 74.935 van 3 juli 1998
in de zaken A. 62.865/XII-177 (I)
64.584/XII-179 (II).

In zake : I. + II.
Roger OSIER,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. BERVOETS,
kantoor houdende te MECHELEN,
Frans Halsvest 33/1

tegen :

- I. de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
- II. de Autonome Raad voor het Gemeenschaps-onderwijs (Argo).

tussenkomen de partij :

- I. de Autonome Raad voor het Gemeenschaps-onderwijs (Argo).

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Roger OSIER op 20 maart 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de raad van beroep van het personeel van het gemeenschapsonderwijs van 19 januari 1995 houdende verwerping van zijn beroep tegen de evaluaties "onvoldoende" van 15 mei 1992, 18 mei 1993 en 24 juni 1993 (zaak A. 62.865/XII-177);

Gezien het verzoekschrift dat Roger OSIER op 19 juli 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de centrale raad van de Argo van 30 maart 1995 waarbij de maatregel van de raad van beroep "uitgevoerd" wordt en de definitieve ambts-neerlegging van verzoeker wordt uitgesproken (zaak A. 64.584/XII-179);

Gelet op het arrest nr. 52.621 van 30 maart 1995 waarbij de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de met het eerste beroep bestreden beslissing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 3 november 1997 waarbij de zaken worden gevoegd;

Gelet op de beschikking van 3 november 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 15 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 juni 1998;

Gehoord het verslag van staatsraad J. BAERT;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HERMANS, die loco advocaat G. BERVUETS verschijnt voor verzoeker, van advocaat R. ROMBAUT, die verschijnt voor de Argo, en van advocaat O. DUGARDYN, die loco advocaat P. DEVERS verschijnt voor de Vlaamse Gemeenschap;

Gehoord het gedeeltelijk andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Sinds 1 september 1971 is verzoeker vast benoemd als leraar algemene vakken in het secundair onderwijs.

1.2. Op 15 mei 1992 kent de directeur van de middenschool van het gemeenschapsonderwijs te Herentals verzoeker de evaluatie "onvoldoende" toe. Hij schrijft in zijn verslag :

"Deze leerkracht dient zich absoluut te bezinnen over de wijze waarop hij zijn taak vervult.

Als leraar Nederlands en Engels haalt hij met zijn leerlingen helemaal de vereiste doelstellingen niet. Zijn gemiddelde cijfers liggen wel hoog, maar ze vormen geen garantie voor de vaardigheden die verondersteld worden gehaald te zijn op het einde van het schooljaar. In vergelijking met andere vakken doen zich schijnbaar geen moeilijkheden voor, doch kan men zich niet van de indruk ontdoen dat de wijze van evalueren berust op demagogische principes.

Door het tekort aan uren Nederlands, kwam de leraar bij prioriteit in aanmerking voor de aanvulling met Engels. Aanvankelijk verkeerde de directie in de mening dat er creatief gewerkt en gestimuleerd werd, daar de lesgever gebruik maakte van prettige tekeningen om de interesse van de leerlingen op te wekken. Naar mijn overtuiging is deze inzet oogverblindend en suster het maken van kopies een beetje het gebrek aan overgave en doorzetting om er echt wat zinnigs mee te doen.

Een aantal incidentjes mij door leerlingen, ouders en collega's gesignaleerd maakte mij alert voor de dramatische toestand. Nochtans wilde ik persoonlijk ervaren wat er fout liep. Een van de grootste problemen is het gebrek aan tucht in praktisch alle klassen. Na het einde van de lessen ligt het lokaal er chaotisch en vuil bij : drankblikjes, proppen, etensresten enzomeer. Het vaklokaal dat aan het einde van de gang is gelegen, kan van verre onder-

scheiden worden door buitensporig rumoer. Collega's en onderhoudspersoneel maakten hierover hun beklag. Af en toe ging ik de klas binnen om orde op zaken te stellen of bleef in de deuropening staan tot de leerlingen mij opmerkten en hun kalmte herwonnen. Deze wanordelijkheden beginnen reeds bij het binnenkomen van de overdekte speelplaats, waar de leerlingen verzamelen alvorens naar de lessen te gaan. Bij al deze bemoeiingen blijft de heer Osier stoïcijns staan, geen teken van verveeldheid om mijn tussenkomst valt er te bespeuren.

Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat de leerkracht mij schuwt, al lang had ik hem op mijn bureau verwacht om eens door een gemoedelijk onderhoud -daar ik veronderstel dat er zich familiale of sociale problemen stellen- te pogen een positieve wending te geven aan zijn leeropdracht. Zelfs een nota m.b.t. het niet-inleveren van de vereiste taken over het schooljaar 1990-1991 bleef zonder enig gevolg, nochtans was hem al mondeling, diplomatisch en rechtstreeks, gewezen op het feit dat hij met de inlevering nog steeds in gebreke bleef.

De behandelde leerstof maakt slechts melding van een paar creatieve taken, zodat ik vrees dat ook dit jaar niet het vereiste aantal zal gehaald worden.

Zo naïef is de heer Osier niet, dat hij niet zou beseffen extra gevolgd te worden na de ongunstige nota van vorig jaar en de anonieme terechtwijzingen in de algemene personeelsvergaderingen, ofwel meent hij dat die alleen voor anderen bestemd waren en ziet hij niet in, dat er met zijn werk wat fout loopt, ofwel lapt hij met opzet deze richtlijnen aan zijn laars en moet ik hem van kwade wil verdenken.

Ik meen mij te herinneren dat er vroeger een meer vertrouwelijke relatie heerste tussen de betrokkene en de directie, waaraan deze ommekeer te wijten is, kan niet verklaard worden; de heer Osier sluit zich af. Hij geeft een luie en ongeïnteresseerde indruk.

Bij de korte contacten bedient hij zich van een keurig Nederlands, op kledij en voorkomen is niets aan te merken. Zijn voorkomen is er één van een man met kommer, hij beweegt zich sloom en een glimlach kan er nauwelijks af.

Het zou mij verwonderen dat de heer Osier lang werk maakt van zijn lesvoorbereidingen of dat hij zich bezint over de doelstellingen.

Het gebrek aan tucht, verantwoordelijkheidszin en inzet doen mij zijn aanwezigheid voor de klas in vraag stellen. Een minimum aan inzet buiten het administratief opgelegde wordt geëist. De leerkracht wordt bij deze verwittigd dat dit zo niet verder kan. Volgend schooljaar dient hij te bewijzen hoe hij het met zijn werk meent. Dit jaar, eveneens gebaseerd op de ervaring vooral van de twee voorgaande jaren, kan niet anders dan als 'onvoldoende' bestempeld worden.

Een directeur schrijft een dergelijk verslag niet met een jubelend hart. Ik hoop dat de heer Osier beseft, dat er nodig wat moet veranderen. Voor die ommekeer is nu moed nodig, als directeur wil ik hem daarin helpen".

Verzoeker tekent de beslissing "voor kennisneming" op 21 mei 1992, zonder enig voorbehoud te maken.

1.3. Op grond van artikel 8, § 5, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie van vast benoemde personeelsleden, de maatregelen van orde en de tucht in het gemeenschapsonderwijs (hierna : "evaluatiebesluit"), wordt verzoeker het daaropvolgende schooljaar 1992-1993 opnieuw geëvalueerd, enerzijds door het instellingshoofd, anderzijds door het terzake aangewezen lid van de diensten van de Argo.

1.3.1. Op 18 mei 1993 brengt de directeur nogmaals de evaluatie "onvoldoende" uit :

"De heer R. Osier bekwam op 15.05.92 de vermelding 'onvoldoende'. De betrokken leraar zou moeten beseft hebben, dat hij het daaropvolgend jaar speciaal zou gevolgd worden. Het heeft mij dan ook ten zeerste ontgoocheld zo weinig positiefs te mogen ervaren.

Het verbaast mij dat de heer Osier in de omgang wel door een zekere humor en tekens van jovialiteit tracht zich het imago van sympathieke leraar aan te meten, terwijl hij aan de andere kant bij de uitoefening van zijn ambt meer overkomt als een lusteloze, uitgedoofde collega.

Bij het passeren van de klas, wat zeer vaak gebeurt, treft mij de ongeïnteresseerde houding van de leerlingen, terwijl de leerkracht zeer vaak rustig aan zijn schrijftafel zit. Enkele keren ben ik de klas ingegaan of bleef ik de leerlingen aanstaren van achter het binnenraam : een aantal keek naar buiten, anderen zaten rustig te keuvelen, stonden recht en waren vol verveling de tijd aan 't doden, tot het hen doordrong wat van hen verwacht werd. Geregeld werden ook leerlingen voor de belslag uit het lokaal gelaten.

Bij een opmerking daarover beweerde de heer Osier dat hij meende de bel gehoord te hebben. Er werd door mij nagegaan of de heer Osier geen toezicht had en

daarin een reden zocht om de leerlingen 5' vroeger uit te laten. Dat bleek niet te zijn.

Vorig jaar was de betrokken leraar belast met Nederlands en Engels. Aangezien voor Engels de resultaten bedroevend waren en de heer Osier blijkbaar niets ondernam om voor het vak door middel van allerlei mogelijkheden het peil te verhogen, daar zelfs de vereiste taken niet werden gemaakt, meende ik hem een dienst te bewijzen door hem uitsluitend de lessen Nederlands toe te wijzen. Ik ben er nog van overtuigd dat de betrokken leraar vakkundig op de hoogte is, maar dat hij door gebrek aan inzet en bezinning over de doelstellingen de leerlingen niet kan motiveren en evenmin de nodige tucht kan verwerven om de lessen ernstig te laten verlopen.

De leerlingen voelen dat de leraar niet erg gemotiveerd is, niet doelgericht werkt en eigenlijk maar tevreden is als het lesuur naar het einde loopt.

Mogelijk heeft de heer Osier te kampen met andere beslommeringen. Door zijn terughoudendheid, of het oordeel dat daarover niet kan gepraat worden, is het niet mogelijk de hele houding juist te duiden. Ik kan dit alleen maar betreuren en vaststellen dat de heer Osier momenteel niet tegen zijn taak opgewassen is.

Als verantwoordelijke tegenover de ouders en de leerlingen, kan ik niet anders dan objectief besluiten dat dit personeelslid in de huidige omstandigheden ondermaats presteert.

Een recent incident tijdens de sportdag bevestigt nogmaals het gebrek aan verantwoordelijkheidszin : alle leerkrachten kregen een groep leerlingen voor begeleiding toegewezen. Een leerling die niet bij zijn groep hoorde, sprong door de trampoline, de afgevaardigde van het complex kwam bij het toestel en uitte zijn ongenoegen over het feit dat een paar leerkrachten, waaronder de heer Osier, geruime tijd in het cafetaria doorbrachten inplaats van toezicht uit te oefenen en bij hun leerlingen te blijven.

Ik kan mij eens te meer niet van de indruk ontdoen, dat het de heer Osier weinig uitmaakt of de zaken al dan niet verloederen. Ook goedmenende collega's ergeren zich aan deze houding, hij werd trouwens ter plekke op het onverantwoorde gedrag gewezen.

Storend is bovendien dat de heer Osier al drie jaar na mekaar op het einde van het schooljaar of vlak voor de herhalingsweek van de eindexamens het laat afweten :

- schooljaar 1990-1991 afwezig wegens ziekte van 24.06 tot 28.06
- schooljaar 1991-1992 afwezig wegens ziekte van 18.05 tot 30.06
- schooljaar 1992-1993 afwezig wegens ziekte van 28.05 tot 30.06.

Het kost dan de grootste moeite om de verplichte taken, voor zover ze gemaakt zijn, de examenvragen of een overzicht van de behandelde leerstof in bezit te krijgen. Hierdoor wordt de leerkracht die met de vervanging is belast in de grootste moeilijkheden gebracht. Na enig aandringen werden toch examenvragen opgesteld, doch deze dienden door de interimar's herwerkt te worden om ze in overeenstemming te brengen met de verschillende onderdelen, ze te structureren en te voorzien van de te behalen punten per onderdeel.

Dit schooljaar werden enkel de vragen van de klassen 1 F en 2 D bij de vervangende leerkracht thuis bezorgd en dit op verzoek van de vervangende leerkracht. De klassen 1 B1 EN 1 B2 ontbraken. De vragen, waarvan de originele tekst in mijn bezit, missen elke structuur, vermelden geen punten en zijn qua tekstaanduiding moeilijk thuis te brengen.

Bij het bezoek werden evenmin behandelde leerstof noch taken afgegeven.

Bij nazicht van de schriften van de leerlingen kwam ik opnieuw tot de ontstellende vaststelling, dat hierin geen spoor van correctie te vinden is, om over de inhoudelijke nog niet te spreken. Wat de heer Osier bezielt om zo het jaar af te sluiten kan ik niet vatten.

Als we deze bevindingen koppelen aan het verslag van vorig jaar, kan het besluit vlug getrokken worden : de heer Osier heeft het signaal niet begrepen, is niet van goede wil, rekent er wellicht op dat de directie haar verantwoordelijkheid zo vlak voor de pensionering niet zou opnemen en dat hij verder ongestraft zijn handelwijze kan voortzetten.

Als directeur kan ik verzekeren dat zulke collega's heel wat van de energie en de zenuwen vergen. De kopzorgen door het afwegen van deze ernstige beslissing tegenover het besef dat de repercussies wellicht niet alleen de betrokkene treffen maken de aangelegenheid tot een gewetensvraag.

Uiteindelijk is de heer Osier er zelf verantwoordelijk voor.

Ik begrijp nog niet waarom hij het roer niet volledig heeft omgegooid. De directie was bereid heel wat door de vingers te zien als het met de intenties al maar de goede kant was uitgegaan.

Tot mijn grote spijt kan ik niet anders meer dan de evaluatie 'onvoldoende' handhaven".

Deze beslissing wordt verzoeker door middel van een aangetekende brief van 4 juni 1993 betekend en door hem "voor kennisneming" ondertekend op 8 juni 1993 met de vermelding "bezwaarschrift volgt", waarna hij op 10 juni 1993 een bezwaarschrift indient aangaande deze evaluatie :

"Vorig jaar liet mijn gezondheidstoestand mij niet toe te reageren op het toenmalig verslag. Hoewel ik nu niet bepaald een lofzang op mijn persoon had verwacht, verbaasde de inhoud en de toon mij toch uitermate.

Aangezien het huidige verslag in grote lijnen verder borduurt op het vorige, kan ik nu eigenlijk mijn bezwaren formuleren voor beide.

MIJN 'storende' afwezigheden op het einde van het schooljaar (gestaafd door doktersattesten) komen voort uit terugkerende hartproblemen, veroorzaakt door overmatige stress. Iemand die ongeïnteresseerd door het leven stapt en zich niet inzet of bezint, krijgt dat niet.

Trouwens, sinds de huidige directeur hier de scepter zwaait, is het met de gezondheid van het personeel maar slecht gesteld :

- Roger Geens : gaan lopen voor het te laat was
- Rita De Schrijver : idem
- Hugo Wouters : voorgoed van het toneel verdwenen
- Mark Mariën : idem
- Liane Van Echelpoel : langdurig afwezig
- Hilde Bogaert : idem
- Irene Van Rompaey : idem
- Hugo Thys : op 55 met pensioen gegaan (hoewel dat helemaal de man zijn bedoeling niet was).

Wel, als dat de bedoeling is, dan heeft men als directeur van een Middenschool niet slecht geboerd.

Een van de grote problemen in het onderwijs is de geringe motivatie van het overgrote deel van de leerlingen. Als men die motivatie per klas beschouwt, zijn er nog enorme verschillen al naargelang van de samenstelling van de klas en de gevolgde richting. Nu zijn er in gemotiveerde klassen uiteraard heel wat minder tuchtproblemen dan in weinig gemotiveerde of ongemotiveerde.

Als men nu een leerkracht opzadelt met enkel erg weinig gemotiveerde klassen, is het flauw die man achteraf het verwijt te maken, dat hij er niet in geslaagd is al de leerlingen te motiveren.

Trouwens een blik in het voorbijgaan geeft meestal een erg vertekend beeld van het klasgebeuren !

Het is mij welgeteld één enkele maal overkomen, dat ik de leerlingen enkele minuten te vroeg de klas liet verlaten. Ik dacht op dat ogenblik eerlijk, dat ik niet alleen het belsein had gehoord, maar dat ik over tijd ging. Ik heb me daarvoor bij de directie trouwens verontschuldigd.

Tijdens de sportdag is aan de trampoline niets abnormaals gebeurd. De leerling heeft niets verkeerd gedaan. Hij is gewoon bij het springen door de trampoline gezakt. Dat zegt alleen iets over de toestand van het toestel. De leerling hoorde trouwens niet tot mijn groep. Of dat nu gebeurd is tijdens mijn toezicht, heb ik nooit kunnen achter-

halen : de directie kon mij niet vertellen, wanneer het precies was gebeurd. Aangezien de middagpauze voor de groepen op verschillende tijdstippen viel, had de verantwoordelijke van het sportcomplex natuurlijk de indruk, dat er steeds leraars in het cafetaria zaten. Dat had hoegenaamd niets te maken met gebrek aan toezicht. Ik heb mijn middagpauze ook in het cafetaria doorgebracht.

Als blijk van goede wil had ik met de interimaris afgesproken, dat ik haar zou helpen met het opstellen van de examenvragen. Aangezien het hier gaat over dezelfde interimaris als vorig jaar, zou zij de vragen van 1B omwerken. Ik zou de klassen 1F en 2D voor mijn rekening nemen, want die klassen vormden voor haar een probleem.

Ik heb haar de examens persoonlijk thuis bezorgd. We hebben de opgaven samen overlopen en besproken. Ze was het ermee eens, dat ik haar de vrijheid liet de puntenverdeling zelf te bepalen. Ze wilde enkele oefeningen omwerken tot werkbladen. Het is niet aan mij me daartegen te verzetten. Ik heb haar zelfs gezegd, dat ze, indien ze het nodig achtte, aan de opgaven mocht sleutelen.

Betrokken dame is in het bezit van mijn telefoonnummer en ze mag me steeds opbellen. Waar is dan het probleem ?

Het moet mij van het hart, dat het geen pretje is te moeten werken in de sfeer die duidelijk naar voren komt uit de verschillende verslagen. Is het dan nog te verwonderen, dat sommige mensen last hebben gekregen met hun gezondheid en dat daardoor hun prestaties negatief werden beïnvloed ?".

Na dit bezwaar handhaaft de directeur zijn beslissing, wat verzoeker met een 22 juni 1993 gedateerd schrijven ter kennis wordt gebracht :

"De ondergetekende, directeur, handhaaft zijn beslissing aangaande de evaluatie 'onvoldoende'.

Motivering :

- de aangehaalde stress-toestanden gelden in meer of mindere mate voor iedereen. Wanneer dit euvel zo erg is dat het normaal presteren eronder lijdt, dient men eerst zijn gezondheid in het eigen belang, maar ook in het belang van de school en de leerlingen te verzorgen.

Beseft het personeelslid wel dat het ook voor de directie geen pretje is zich voortdurend te moeten ergeren aan mensen die hun taak niet naar behoren vervullen ? Met angst werd ten overstaan van de betrokkene uitgekeken naar de prestaties voor dit jaar. Het signaal van de evaluatie vorig jaar werd niet begrepen, gewetensvragen rezen op om uiteindelijk en met zin voor verantwoordelijkheid na

rijp beraad over te gaan tot de ultieme maatregel. Niemand heeft het recht met leerlingen te sollen en nog minder -en daar is de betrokkene voor een stuk in geslaagd- te zorgen dan anderen om zijn problemen gaan wakker liggen.

- wat de afwezigheid van de aangehaalde collega's betreft, wordt met de waarheid een flink loopje genomen, dat weet hijzelf even goed, maar 'het doel heiligt de middelen'...

Hier dient het proces van deze ten onrechte aangehaalde collega's niet gemaakt en het terzake aangehaald besluit is niet relevant.

- aangaande de weinig gemotiveerde klassen, kan enkel gezegd worden dat tucht en inzet voor het vak grotendeels afhangt van de motivatie van de leerkracht. Bepaalde klassen halen bij gebrek aan inzicht wellicht geen hoog niveau, als ze daarenboven nog voelen dat de leerkracht zelf niet over de nodige punch beschikt, is het hek van de dam. Wat beweerd wordt geldt dan ook voor de collega's in andere disciplines, eigenaardig dat dit verschijnsel zich bij hen niet voordoet.

Bovendien is de bezetting in de hem toegewezen klassen zo, dat er van zware belasting geen sprake kan zijn : 1 B1 : 11 lln., 1 B2 : 9 lln., 1 F : 11 lln. en 2 D : 7(M/E) + 8 (handel) = 46 lln.

- het vroeger de klas verlaten slaat niet terug op die enkele keer. Dit werd meermaals vastgesteld, soms ging het om minuutjes en werd het niet de moeite geacht hierover drukte te maken. Waarschijnlijk werd onder impuls van de drukdoenerij van de leerlingen aan het einde van de lessen toegegeven om ze 'los te laten'.

- het incident op de sportdag werd ernstig onderzocht en discreet zijn hierbij leerlingen betrokken. De leerkrachten beweren ook dat aan het uurschema voor de verschillende sporttakken gehouden werd : van 13u.45 tot 14 u.10 stond trampolinespringen voor 1E en 1 B1 geprogrammeerd, de groep diende dan onder toezicht te staan van de heer Osier. Zo had hij de ongewenste leerling kunnen doorzenden en ervoor zorgen dat er niet meer dan één leerling op het toestel bezig was. De leerlingen houden vol dat er niemand bij hen was en dat de heer Osier in de cafetaria zat.

- over de examenvragen houdt ik mij het recht voor deze aan de bevoegde pedagogische begeleider over te leggen, evenals de schriften. Op de taken en de behandelde leerstof wacht ik nog steeds.

- indien de vereiste verantwoordelijkheidszin aanwezig was, zou de betrokken leerkracht ervoor gezorgd hebben dat de interimaris, welke in erg ondankbare omstandigheden de opdracht diende over te nemen (nl. bij het begin van de herhalingsweek), alle logistieke steun ontving. Er zich vanaf maken met : 'Neem voor 1 B de vragen van vorig jaar maar', en, 'verdeel de

punten per vraag maar naar eigen goeddunken', getuigt van een verregaande nonchalance.

Hoe kan een tijdelijke leerkracht, die niet weet waar in de loop van het jaar accenten werden gelegd, oordeelkundig een puntenindeling doen ?

Dat het geen pretje is in een dergelijke sfeer te moeten werken, kan ik beamen. Deze hangt van de inzet van de betrokkene af, die zich ernstig moet bezinnen over zijn taak en het feit dat hij met de toekomst van mensen te maken heeft.

Een van de kwalen kan ook zijn, dat men door te grote eigendunk niet inziet dat er wat fout loopt t.o.v. deze verantwoordelijke opdracht".

1.3.2. Op 24 juni 1993 beoordeelt ook de aangewezen pedagogisch adviseur verzoekers wijze van dienen als "onvoldoende". In zijn verslag merkt hij voorafgaandelijk op : "Door de afwezigheid wegens ziekte van dhr. Osier vanaf 28 mei en voor 34 dagen heb ik mij voor deze evaluatie enkel kunnen steunen op het schriftelijk werk van de leerlingen". Hij besluit :

"Uit het schriftelijk werk van de leerlingen blijkt duidelijk dat dhr. Osier geen kwaliteitsonderwijs geeft. Agenda's, schriften en taken van de leerlingen staan vol fouten (onverbeterd of verkeerd 'verbeterd'). Er is duidelijk een gebrek aan inzet om de leerlingen ernstig te begeleiden ! Er wordt ook niet voldaan aan de eisen van het leerplan (aantal opstellen)".

Verzoeker ondertekent deze evaluatie "voor kennisneming" op 27 augustus 1993.

1.4. Bij brief van 1 juli 1993, met als titel "bezwaarschrift", vraagt verzoeker gehoord te worden door de raad van beroep "in verband met mijn bezwaarschrift van 10 juni 1993", hetgeen pas op 8 december 1994 geschiedt.

1.5. De nieuwe directeur geeft in een 5 december 1994 gedateerde brief zijn visie op de zaak :

"Als waarnemend directeur aan de MS-GO te Herentals, sedert 1 november 1993, ben ik niet in de mogelijkheid geweest om de heer R. OSIER, leraar Nederlands en verbonden aan onze instelling, te

beoordelen ingevolge zijn inactiviteit wegens ziekte tijdens deze periode.

Via het dossier van betrokkene ben ik weliswaar op de hoogte van negatieve beoordelingen i.v.m. zijn werkzaamheden onder de vorige directie.

Ik voel me nu niet geroepen om over feiten date-rend uit die vroegere periode, ten gunste noch ten ongunste te pleiten.

Sedert 1 september 1994 echter, heeft de heer Osier in onze instelling de lessen hervat.

Ik kan niet anders dan getuigen dat deze collega zich vanaf het begin van het schooljaar op een correcte en voorbeeldige wijze inzet t.o.v. zijn leerlingen en de ganse scholengemeenschap.

Hij zorgt voor de nodige tucht en is stipt in het uitvoeren van zijn schoolse taken. Via vertrouwelijke mededelingen van zijn leerlingen verneem ik de goede sfeer die er in zijn klas heerst.

Bij controle blijkt dat zijn leerprogramma correct wordt uitgevoerd.

Wanneer de heer Osier op deze manier zijn schoolse activiteiten verder weet na te leven, kan ik niet anders dan mijn waardering uitdrukken dienaangaande".

1.6. Op 19 januari 1995 beslist de raad van beroep, met eenparigheid van stemmen, verzoekers beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren op grond van volgende overwegingen :

"Overwegende dat het beroep tijdig en ontvankelijk voorkomt.

Overwegende dat de verschillende evaluaties 'onvoldoende' behoorlijk gemotiveerd en gesteund zijn op gegevens en vaststellingen die door het verweer van de heer Osier niet worden weerlegd.

Overwegende dat de door de heer Osier ter zitting neergelegde brief d.d. 5 december 1994 van de heer N. Broos, d.d. directeur, geen afbreuk doet aan de toegekende evaluaties 'onvoldoende' nu in voormelde brief hieromtrent geen enkel gegeven wordt vermeld.

Overwegende dat de toegekende evaluaties 'onvoldoende' in overeenstemming zijn met de terzake geldende bepaling, wat door de verdediging niet wordt betwist".

Dit is de met het eerste beroep bestreden beslissing.

1.7. Op 30 maart 1995 beslist de centrale raad van de Argo de beslissing van de raad van beroep "uit te voeren", zodat de definitieve ambtsneerlegging wordt

uitgesproken. Verzoeker wordt voor de duur van de opzeggingstermijn tijdelijk tewerkgesteld aan het Koninklijk Atheneum te Mortsel.

Dit is de met het tweede beroep bestreden beslissing;

2. Over de partijen.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste beroep de Argo als tegenpartij heeft aangewezen; dat het bevoegde lid van het auditoraat ambtshalve ook de Vlaamse Gemeenschap als verwerende partij heeft aangeduid in verband met dat beroep;

2.1.2. Overwegende dat de Argo in zijn memorie van antwoord stelt geen tegenpartij te zijn in verband met het eerste beroep, aangezien de raad van beroep een orgaan van de Vlaamse Gemeenschap is; dat de vordering volgens hem *ratione personae* onontvankelijk is; dat hij erop wijst dat de Raad van State in het tussenarrest nr. 52.621 van 30 maart 1995 deze exceptie aanvaard heeft en dat zij des te meer geldt voor het verzoek tot nietigverklaring daar hiervoor de tijdsdruk nog minder als omstandigheid kan worden aangevoerd opdat de Raad van State zelf de tegenpartij zou aanwijzen; dat hij in zijn laatste memorie opmerkt dat, hoewel hij omtrent de aanwijzing van de verwerende partij om buiten de zaak stelling verzoekt, het toch zo is dat hij "ook in deze zaak een belang heeft en ervoor opteert in deze als tussenkomende partij in het geschil tussen te komen";

2.1.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord allerlei argumenten aanhaalt om de raad van beroep als een orgaan van de Argo te beschouwen :

"I. Omtrent de inrichting van die Raad van beroep.
1. Dat vooreerst de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs als openbare instelling met een eigen rechtspersoonlijkheid werd opgericht bij het Bijzonder Decreet van de Vlaamse raad van 19.12.1988.

Deze ARG0 is met uitsluiting van ieder ander orgaan de inrichtende macht van het erin vermelde onderwijs en heeft als dusdanig al de bevoegdheden die rechtstreeks of onrechtstreeks of nuttig zijn voor de uitoefening ervan (art. 3 en 4 van dat Bijzonder Decreet).

2. Weliswaar worden in dat Bijzonder Decreet enkel de bestuursorganen van de ARG0 toegelicht, maar er was dan toen ook nog geen sprake van enig evaluerende of tuchtfunctie :

De rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs werd pas vastgelegd in het desbetreffende Decreet van 27.3.1991 en pas daarin komt in art. 41 de evaluatie (hfst. IV) (en in art. 61 e.v. (hfst. VIII) de tuchtregeling) ter sprake.

3. Dat m.b.t. de procedure m.b.t. het beroep tegen de evaluatie 'onvoldoende' in het art. 41 par. 3 van het decreet dan verwezen wordt naar de procedure inzake beroep tegen tuchtmaatregelen (... overeenkomt met de procedure ...).

4. In het kader van die tuchtregeling (art. 61 e.v. v/h decreet) werd in dat decreet bij art. 71 een Raad van Beroep ingesteld bevoegd voor het personeel waarop dat decreet van toepassing is.

5. M.b.t. die tuchtregeling is er geen sprake van dat die dan als van de ARG0 onafhankelijk orgaan zou optreden. Dus is de Raad van Beroep in zoverre deze zetelt als orgaan aangaande de evaluatie van de personeelsleden al evenmin een van de ARG0 onafhankelijk orgaan.

6. Trouwens staat deze Raad van beroep volstrekt los van de instelling van de Raden van Beroep voor de ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap (B.S. 20.12.1993) voorafgegaan door de instelling van de Raden van Beroep voor de Federale Besturen (statuut 2.10.1937) (zie ambtenarenzakboekje 1994, p. 486 e.v.). Dat de kwestige Raad van beroep 'van de' ARG0 bij de instelling door van 'de voormelde Raden van Beroep' helemaal niet opgeheven wordt waaruit dient afgeleid dat hij wel degelijk onafhankelijk daarvan (maar dan wel binnen de ARG0) bestaat.

7. Dat ten andere de raad van beroep m.b.t. het gesubsidieerd onderwijs, waar verweerder in zijn memorie naar verwijst, in casu niet kan vergeleken worden met de kwestige Raad van Beroep die in het kader van het Bijzonder Decreet voor de ARG0 en uitvoeringsbesluiten werd ingericht voor het gemeenschapsonderwijs (= niet gesubsidieerd onderwijs) en waarbij uiteindelijk de Centrale Raad zoals in casu nog tot de ambtsneerlegging moet beslissen.

Dat in tegenstelling tot de ARG0 de gesubsidieerde onderwijsinstellingen geen administratieve overheden en dan nog met een eigen rechtspersoonlijkheid zijn in de organieke betekenis van het woord, maar enkel als dusdanig worden beschouwd voor de uitoefe-

ning van een funktionele openbare dienst (zie BAERT, J., Is een vrije onderwijsinstelling een administratieve overheid ?, T.O.R.B., 1992-1993, p. 52-53).

Dat de Raad van Beroep in het gesubsidieerd onderwijs zoals bedoeld werd opgericht op grond van art. 69 van het decreet van 27.3.1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psychomedisch-sociale centra en is bij gebreke aan een administratief organiek onafhankelijk orgaan zoals de ARGO voor het gemeenschapsonderwijs dan ook in tegenstelling tot de Raad van Beroep van de ARGO slechts een orgaan van de Vlaamse Gemeenschap.

Dat in de rand vermeld het zelfs niet evident is dat de raad van beroep in het gesubsidieerd onderwijs als een zelfstandige (zogezegde) administratieve overheid wordt beschouwd (BARRA, P., in noot onder R.v.St. arrest nr. 46.329 van 1.3.1994 in T.O.R.B., 1993-1994, p. 269-270) en de auditeur ten andere pas op de openbare zitting in de zaak het geweer van schouder veranderde en stelde dat de beslissing van de kwestige kamer van beroep in het kwestig gesubsidieerd onderwijs een vernietigbare administratieve beslissing is.

8. De kwestige Raad van Beroep maakt ook duidelijk deel uit van de ganse structuur van de ARGO waardat volgens art. 26 par. 1 van het besluit van de Vl. Ex. omtrent de evaluatie van vastbenoemde personeelsleden, de maatregelen van orde en tucht in het gemeenschapsonderwijs van 22.5.1991, de procedure m.b.t. de 'evaluatie onvoldoende' bedoeld in art. 8 par. 6 van het Besluit bij de Raad van Beroep ahangig wordt gemaakt bij de bevoegde ambtenaar-generaal van de administratieve diensten van de ARGO.

Dat de Raad van Beroep gevestigd is in hetzelfde gebouw als de ARGO waarvan verweerder dus ten onrechte beweert dat die afzonderlijk bestaat.

Dat de postdiensten van de ARGO de beslissing van de Raad van Beroep verzonden onder omslag van de ARGO ! (zie stukken nrs. 1-2 : de omslag van ARGO).

9. Dat het zoniet om een rechtstreeks dan wel onrechtstreekse bevoegdheid van de ARGO gaat, dan wel om een nuttige bevoegdheid van de ARGO (supra).

10. Dat het argument van de Raad van State in haar voormeld arrest inzake van 30.3.1995 stellende dat de Raad van Beroep geen orgaan van de ARGO is omdat het Bijzonder Decreet van 19.12.1988 desbetreffend niet is aangevuld derhalve niet opgaat : dat de ARGO als rechtspersoon (= het autonome orgaan) is opgericht en het decreet en besluit voormeld dienen beschouwd als regelende de interne werking daarvan.

11. Dat ten andere de samenstelling van de kwestige Raad van Beroep al evenmin een argument kan zijn aangezien ook de Centrale Raad van de ARGO door de overheid wordt aangesteld (art. 24 e.v. van het

voormeld Bijz. Decreet en art. 71 van het Decreet van 27.3.1991).

12. Dat ook de eerste auditeur in zijn advies m.b.t. de schorsingsprocedure inzake over de onontvankelijkheid rationae personae geen verslag uitbracht en derhalve geen graten zag in de identiteit van de tegenpartij.

II. Omtrent de aanduiding van de tegenpartij inzake.

1. Dat het in ondergeschikte orde duidelijk weze dat verzoeker misleid is in de administratie van het gemeenschapsonderwijs:

- zoals gezegd wordt hij opgeroepen en krijgt hij de kennisgeving van de beslissing van de Raad van Beroep langs de diensten van de ARG0 die inzake volstrekt blijkt bevoegd te zijn (zie art. 3 en 4 van het Bijz. Decreet supra).
- alhoewel m.b.t. de procedure m.b.t. het beroep tegen de evaluatie 'onvoldoende' ingevolge art. 41 par. 3 van het decreet van 27.3.1991 dient geregeld met eerbiediging van de rechten van de verdediging bekomt verzoeker geen inlichting omtrent zijn tegenpartij indien dit dan al niet de ARG0 is, waarvan perfect aannemelijk is dat zij die is (nochtans is het gebruikelijk en vereist zelfs een behoorlijk bestuur dat de tegenpartij en de mogelijkheden tot het aanvechten van een beslissing die de betrokkene aanbelangt onderaan een beslissing worden medegedeeld : vergelijk bijvoorbeeld de kennisgeving van beslissingen van de RVA).

2. Dat het ten minste net zoals voor de schorsingsprocedure moet kunnen dat de Raad van State enige vergissing die verzoeker bij de aanduiding van de tegenpartij ambtshalve rechtzet : dat het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tezelfdertijd als het verzoek tot vernietiging werd ingediend.

3. Dat dit temeer doenbaar is omdat verzoeker de procedure instelde tegen de ARG0 waarin zetelt de Raad van beroep ! Dat mits ruime interpretatie de tegenpartij zelfs indien de Raad van State nog steeds weerhouden zou dat dit niet de ARG0 is maar de Vlaamse Gemeenschap - quod non - kan beschouwd als juist aangeduid.";

dat verzoeker dit uitvoerig betoog kennelijk houdt om te vermijden dat zijn beroep als onontvankelijk zou worden beschouwd voor het geval de Raad zou oordelen dat hij niet de juiste rechtspersoon als tegenpartij heeft aangewezen;

2.1.4. Overwegende dat vooreerst dient te worden opgemerkt dat een vergissing begaan door de verzoeker bij het aanwijzen van de tegenpartij op zichzelf niet de onontvankelijkheid van het annulatieberoep met zich brengt;

Overwegende dat de raad van beroep van het personeel van het gemeenschapsonderwijs is ingesteld bij artikel 71 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs (hierna : "rechtspositiedecreet"); dat niets in het bijzonder decreet van 19 december 1988 betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs, waarin de organen van de Argo worden opgesomd, noch in het voornoemd decreet van 27 maart 1991 erop wijst dat met de instelling van de raad van beroep aan de organen van de Argo een orgaan werd toegevoegd, zodat de raad als een orgaan van de Vlaamse Gemeenschap moet worden aangemerkt; dat de Raad dit standpunt onder meer reeds heeft ingenomen in het arrest nr. 70.109, DE PAUW, van 9 december 1997, en dat geen van verzoekers argumenten de Raad overtuigen om zijn mening te herzien; dat derhalve de Vlaamse Gemeenschap als verwerende partij moet optreden in de zaak A. 62.865, aangezien dit beroep gericht is tegen een beslissing van een orgaan van haar; dat op de vraag van de Argo hem als tussenkomende partij te beschouwen, kan worden ingegaan omdat hij belang heeft bij de behandeling van de zaak zonder dat een beslissing van een van zijn organen het voorwerp ervan vormt; dat de door hem ingediende procedurestukken hierna worden beschouwd als stukken uitgaande van een tussenkomende partij;

2.2.1. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap vraagt buiten de zaak te worden gesteld in verband met het tweede beroep, omdat dit gericht is tegen een beslissing van de Argo;

2.2.2. Overwegende dat inderdaad de Argo en niet de Vlaamse Gemeenschap in de zaak A. 64.584 als verwerende partij dient op te treden;

3. Over de ontvankelijkheid van het eerste beroep.

3.1. Overwegende dat de Argo, tussenkomende partij, verzoekers belang betwist in verband met het eerste beroep; dat hij stelt dat de beslissing van de raad van beroep op zich geen rechtsgevolgen meebrengt en dat dat pas het geval is wanneer de centrale raad van de Argo vaststelt dat verzoeker twee beoordelingen "onvoldoende" heeft gekregen en overeenkomstig artikel 88, 5°, van het rechtspositiedecreet tot de definitieve ambtsneerlegging besluit; dat verzoeker volgens de Argo op het ogenblik van het instellen van de vordering nog geen actueel belang had;

3.2. Overwegende dat verzoeker daartegenover stelt dat uit artikel 88, 5°, van het rechtspositiedecreet volgt dat na de tweede beoordeling "onvoldoende", de definitieve neerlegging van het ambt "volstrekt onafwendbaar" is; dat hij opmerkt dat de centrale raad van de Argo, volgens artikel 32 van het evaluatiebesluit, binnen de maand uitvoering aan de beslissing dient te verlenen en dat de aangevochten beslissing, ook al zou men in principe kunnen stellen dat de raad van beroep slechts een voor de centrale raad adviserende bevoegdheid heeft, wel degelijk moet worden beschouwd als hebbende rechtsgevolgen aangezien dat advies bindend is; dat verzoeker zijn belang "reëel" noemt omdat de centrale raad hem inmiddels in kennis stelde van de beslissing tot definitieve ambtsneerlegging, waarvan hij bij afzonderlijke procedure ook de vernietiging heeft gevorderd, procedure die des te succesvoller zal zijn indien ook de beslissing van de raad van beroep wordt vernietigd;

3.3. Overwegende dat artikel 88, 5°, van het rechtspositiedecreet als volgt luidt :

"Voor de vast benoemde personeelsleden geven eveneens aanleiding tot definitieve ambtsneerlegging :

(...)

5° indien zij gedurende twee opeenvolgende schooljaren 'onvoldoende' hebben gekregen bij een evaluatie ten aanzien van het ambt waarop de evaluatie betrekking heeft. Die periode wordt opgeschort wanneer het personeelslid geen diensten presteert in het ambt waarvoor de 'onvoldoende' is toegekend. Een evaluatie 'onvoldoende' die overeenkomstig artikel 69 in behandeling is bij de raad van beroep heeft slechts gevolgen vanaf de datum van de eindbeslissing van de raad van beroep.";

dat deze bepaling aan het bestuur geen beoordelingsruimte laat, zodat het het toekennen van een tweede "onvoldoende" is dat de betrokkene een onmiddellijk nadeel berokkent; dat de tweede beoordeling "onvoldoende" definitief wordt indien de raad van beroep het ertegen door de betrokkene ingestelde administratief beroep verworpt; dat verzoeker dus wel degelijk belang heeft om de beslissing van de raad van beroep te bestrijden, zodat de exceptie verworpen moet worden;

4. Over de gegrondheid van het eerste beroep.

4.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending van het "recht van verdediging" aan de kaak stelt; dat hij van oordeel is dat dit recht geschonden is omdat het verslag van de pedagogisch adviseur is opgesteld zonder dat verzoeker vooraf toelichting of verduidelijking kon geven; dat hij meent dat daardoor het recht van verdediging "onherstelbaar" geschonden werd, zodat het horen door de raad van beroep dit euvel niet meer kon herstellen; dat verzoeker verder nog volgende elementen aanvoert om zijn stelling te ondersteunen dat het verslag van de pedagogisch adviseur minstens als niet objectief noch als representatief voor verzoekers werk kan worden beschouwd :

"Toen de pedagogisch adviseur De Schutter ter controle van de heer Osier de school bezocht was de heer Osier afwezig en waren de leerlingen op schoolreis.

Hij heeft dus geen enkele leerling gesproken, noch de heer Osier zelf.

De directeur De Wachter die dus weet had van zijn komst had blijkbaar enkele agenda's, schriften en opstellen van de leerlingen van de heer Osier laten 'uitkiezen'; dus zeker geen representatief beeld van de hele klas vormden en die de heer De Schutter dan werden voorgelegd.

Uitsluitend op basis daarvan stelde hij zijn verslag op, zonder dat de heer Osier de heer De Schutter een toelichting of verduidelijking kon verstrekken. De heer Osier was niet gevraagd om voor het bezoek de school zijn gegevens te bezorgen.

Verder beweerde de heer De Schutter dat hij de heer Osier niet kende en hem nooit zag lesgeven, terwijl hij weliswaar officieus een half jaar eerder op 18.2.1993 wel een les van de heer Osier had bijgewoond, zonder dat hij daarover een verslag schreef, noch opmerkingen had.";

4.1.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij antwoorden : verzoeker heeft tegen de eerste beoordeling "onvoldoende" geen argumenten ingebracht in de vorm van een gemotiveerd antwoord, zodat hij de mogelijkheden tot verdediging niet heeft gebruikt; evaluaties zijn geen tuchtmaatregelen doch maatregelen van orde, zodat hun doel niet is bestraffend op te treden, maar wel een constante bewaking van de kwaliteit van het gemeenschapsonderwijs toe te laten; voor dergelijke maatregelen van orde zijn de rechten van de verdediging niet in se van toepassing, zodat verzoeker niet gehoord moest worden door de pedagogisch adviseur; de evaluatieprocedure zelf voorziet in voldoende waarborgen voor de rechten van de verdediging; in casu is verzoeker gehoord door de raad van beroep zodat dit geen grond tot vernietiging kan zijn, aangezien het beroep bij die raad een devolutief karakter heeft en in die omstandigheden aan de raad niet kan worden verweten dat eventueel in de voorafgaande procedure fouten gemaakt zouden zijn; zelfs indien de beoordeling door de pedagogisch adviseur aangetast zou zijn door een gebrek,

dan nog kan deze onwettigheid de beslissing van de raad van beroep niet aantasten, omdat luidens artikel 8, § 5, van het evaluatiebesluit indien één van beide evaluaties "onvoldoende" luidt, de evaluatie "onvoldoende" wordt toegekend; dat de verwerende partij daar nog aan toevoegt dat het door verzoeker bij de raad van beroep ingestelde beroep zich blijkbaar alleen en uitsluitend richt tegen het evaluatierapport van het instellingshoofd en dat een beroep tegen het evaluatierapport van de pedagogisch adviseur niet ter beoordeling van de raad van beroep stond, zodat een schending van een beginsel van behoorlijk bestuur aangedragen met betrekking tot het tweede evaluatieverslag onmogelijk de aangevochten beslissing van deze raad kon vitiëren;

4.1.3. Overwegende dat verzoeker het in de memorie van wederantwoord "absurd" vindt te stellen dat het evaluatieverslag van de pedagogisch adviseur geen deel zou uitmaken van de beroepsprocedure; dat hij, los van het feit dat dit verslag hem pas in de loop van de beroepsprocedure ter kennis werd gebracht, van oordeel is dat dit wel het geval is omdat de schriftelijke uitnodiging van 10 november 1994 om voor de raad van beroep te verschijnen melding maakt van zowel het verslag van het instellingshoofd als van het verslag van de pedagogisch adviseur, omdat uit het zittingsverslag van de raad van beroep van 8 december 1994 blijkt dat ook de pedagogisch adviseur zijn beoordelingsverslag heeft toegelicht en omdat de beslissing van de raad van beroep van 19 januari 1995 onder meer steunt op dat verslag; dat verzoeker op basis van deze elementen zegt niet in te zien hoe de raad van beroep louter op basis van het verslag van het instellingshoofd tot de beoordeling "onvoldoende" kon komen; dat verzoeker voorts aanstipt dat luidens artikel 41, § 3, van het rechtspositiedecreet de mogelijkheden van beroep moeten worden bepaald "met eerbiediging van de rechten van verdediging", zodat in dit geval de rechten van verdediging wel

geëerbiedigd dienden te worden; dat verzoeker enerzijds bewezen acht dat het instellingshoofd de stukken die de pedagogisch adviseur te zien kreeg uitkoos en dus niet objectief is geweest door de stukken die wel in orde waren achter te houden, zodat het verslag van de pedagogisch adviseur niet als objectief kan worden beschouwd en anderzijds vindt dat de adviseur niet fair is geweest door te stellen dat hij verzoeker niet kende terwijl hij bij verzoeker reeds op 18 februari 1993 een les volgde zonder daarover enige opmerking of verslag te hebben gemaakt;

4.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie in verband met het eerste middel nog opmerkt dat uit het feit dat in het auditoraatsverslag het derde middel gegrond wordt bevonden, blijkt dat een nieuw onderzoek aangewezen was en hij werd beoordeeld op grond van veel te eenzijdig opgestelde verslagen over hem, die hij achteraf nog moeilijk heeft kunnen ontkrachten;

4.1.5. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap in de laatste memorie opmerkt dat verzoeker de evaluatie van de pedagogisch adviseur voor kennisgeving - zonder meer - heeft ondertekend op 27 augustus 1993 en dat hij ook in zijn memorie van wederantwoord niet beweert dat hij tegen deze evaluatie beroep heeft aangetekend; dat de verwerende partij daaruit afleidt dat, alhoewel dit verslag deel heeft uitgemaakt van de beroepsprocedure, deze evaluatie rechtens onbetwist is daar ze door verzoeker niet tijdig werd aangevochten;

4.1.6. Overwegende dat artikel 8 van het evaluatiebesluit als volgt luidt :

"§ 1. Het evaluatieverslag wordt voorgelegd aan het betrokken personeelslid, dat een afschrift ervan bekomt. Het personeelslid viseert en dateert het origineel verslag en bezorgt het onmiddellijk terug.

§ 2. Het evaluatieverslag wordt desgevallend besloten met de vermelding 'onvoldoende'.

§ 3. Oordeelt het personeelslid dat de hem toegekende vermelding 'onvoldoende' niet gerechtvaardigd is, dan viseert hij het evaluatieverslag onder voorbehoud en bezorgt binnen zeven kalenderdagen na visering van het evaluatieverslag een gemotiveerd antwoord aan het instellingshoofd dat een afschrift ervan voor ontvangst viseert. Het antwoord wordt bij het evaluatieverslag gevoegd.

§ 4. Binnen de zeven kalenderdagen na de ontvangst van het antwoord deelt het instellingshoofd het betrokken personeelslid zijn beslissing mee.

§ 5. In afwijking van artikel 2 moet het vastbenoemd personeelslid aan wie de evaluatie onvoldoende is toegekend, het daarop volgend schooljaar en ten vroegste acht maanden nadat de in artikel 3 bedoelde evaluatie werd gegeven opnieuw geëvalueerd worden door de instellingshoofden alsmede door het terzake aangeduide lid van de diensten van de Argo afzonderlijk. Wanneer één van beide evaluaties opnieuw 'onvoldoende' luidt, dan wordt de evaluatie 'onvoldoende' toegekend.

§ 6. Alleen in geval dat de evaluerende instantie na toepassing van § 5, de vermelding 'onvoldoende' handhaaft, kan het personeelslid langs hiërarchische weg beroep instellen, zoals geregeld in de hoofdstukken IV en V en in hoofdstuk VIII van het decreet.

Wordt het beroep aanvaard, dan is de evaluatie 'onvoldoende' vernietigd en wordt ze uit het evaluatiedossier verwijderd.";

dat uit deze bepaling, inzonderheid uit paragraaf 5, blijkt dat indien één van beide evaluaties "onvoldoende" luidt, de evaluatie "onvoldoende" wordt toegekend; dat alleen indien "de evaluerende instantie", "na toepassing van § 5" de vermelding "onvoldoende" handhaaft, overeenkomstig paragraaf 6 beroep kan worden ingesteld; dat indien één van beide instanties de evaluatie "onvoldoende" toekent, de tweede evaluatieronde met een "onvoldoende" wordt besloten, waartegen beroep kan worden ingesteld; dat verzoeker bij brief van 22 juni 1993 in kennis werd gesteld van het feit dat het instellingshoofd zijn beoordeling "onvoldoende" handhaafde en zodoende wist dat hij, ongeacht de eventuele houding van de pedagogisch adviseur, een tweede evaluatie "onvoldoende" kreeg; dat verzoeker zodoende terecht beroep heeft ingesteld bij de raad van beroep bij brief van 1 juli 1993; dat dit beroep echter moet worden

geacht eveneens gericht te zijn tegen de evaluatie "onvoldoende" toegekend door de pedagogisch adviseur, alhoewel die hem pas op 27 augustus 1993 ter kennis werd gebracht; dat de raad van beroep er trouwens vanuit is gegaan dat ook de beoordeling door de pedagogisch adviseur voorwerp van het beroep was;

Overwegende dat verzoeker onmogelijk kan aanvoeren dat zijn recht van verdediging niet werd gerespecteerd aangezien hij zich voor de raad van beroep heeft kunnen verdedigen; dat niet valt in te zien waarom het horen door de raad van beroep eventuele gebreken in het uitoefenen van het recht van verdediging in eerste aanleg niet meer zou kunnen rechtzetten;

Overwegende dat nu gebleken is dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten voor de raad van beroep, zijn kritiek dat het verslag van de pedagogisch adviseur niet objectief noch representatief voor verzoekers werk was niet ter zake dienend is; dat immers verzoeker de kans heeft gekregen deze mogelijk eenzijdige beeldvorming bij te sturen, met het oog op de beoordeling in tweede aanleg door de raad van beroep; dat het iets anders zou zijn mocht verzoeker de beoordeling door de raad van beroep gebrek aan objectiviteit of volledigheid verwijten, ten gevolge van het feit dat hij voor die raad van beroep zijn standpunt niet heeft kunnen uiteenzetten; dat hij, integendeel, in de uiteenzetting van zijn middel erkent door de raad van beroep gehoord te zijn; dat het eerste middel derhalve niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat het tweede middel geput is uit "onjuiste en alleszins juridisch onaanvaardbare motieven" en gericht is tegen de verslagen van het instellingshoofd; dat hij dit middel als volgt uiteenzet :

"Ook de verslagen van de directeur De Wachter geven geen juiste weergave van de situatie van verzoeker en bevatten bovendien onwaarheden.

1. Geen enkel beweerd vergrijp wordt door de directeur gestaafd.

Voor het schooljaar 91-92 maakt De Wachter in zijn verslag wat de beweerde incidenten betreft enkel en overigens eenmalig gewag van proppen, achtergelaten blikjes en etensresten in de klas, zonder daarvan bewijs te leveren.

Ook nog andere leraars geven trouwens in het kwestig lokaal les aan die leerlingen, zodat de heer Osier hoe dan ook niet uitsluitend zou kunnen verweten worden de leerlingen toe te staan de klas onopgeruimd achter te laten.

Vervolgens doet er zich het volgende schooljaar 92-93 tijdens een sportdag bij de trampoline een incidentje voor waarbij zonder letsel van de leerling het zeil van de trampoline scheurt. Hiervoor werd verzoeker dan ten onrechte ook verantwoordelijk gesteld, alsof hij voor het zeildoek instaat omdat hij toen bij de trampoline zou hebben moeten staan, quod non.

2. Wat dan de bekwaamheid van verzoeker betreft :

Reeds tijdens het schooljaar 89-90 volgde verzoeker nog een bijscholingscursus Engels (stuk nrs. 3 en 4).

Verder ontwierp hij voor Engels (eerste graad) een volledig lespakket met strips (zie pakket als stuk nr. 5) en taalkundige lessen, hetgeen bijzonder veel inspanning gevraagd vergde, zoals men in dat pakket kan zien (volledig zelf ineen gestoken). Hij vergrootte de strips ook nog om vooraan aan het bord te kunnen gebruiken. Ook verwerkte hij een hele popsong tot lesmateriaal (zie achteraan in dat pakket).

Alhoewel directeur De Wachter verzoeker hem deze nooit heeft zien gebruiken, tracht hij verzoekers inspanningen te minimaliseren door deze af te doen alsof het voor de leraar alle moeite om les te geven zou besparen, terwijl de strips en de lessen precies veel meer inspanning van de leraar vergen dan gewoonlijk (zeker aan voorbereidingen).

Wat de opmerking betreffende het in de steek laten van de vervangster van de heer Osier tijdens de examentijd betreft, weerlegde de heer Osier ook die opmerkingen van De Wachter : er was duidelijke afspraak gemaakt met de vervangster die zelf een aantal dingen ter harte wilde nemen voor klas B (verzoeker was nota bene ziek zodat hij zelfs geen vragen voor het examen hoefde op te stellen voor de klas A hetgeen hij nog wel deed).

De heer Osier kan niet verweten dat achteraf de directeur niet met die wijze van regeling akkoord ging.

Wat de beweringen aangaande het niet volgen van het leerplan en de betwiste slechte opvolging der

leerlingen betreft verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting van de feiten, zijnde de bijzondere situatie waarin hij moeilijke en minderbegaafde leerlingen of leerlingen met karakterstoornissen diende les te geven in een klas met bijna het dubbel van het normale aantal leerlingen.

Dat in ieder geval het persoonlijk werk van verzoeker in orde was : zie zijn eigen agenda's van de kwestige schooljaren die trimestrieel (behalve laatste trimester van 92-93) telkens door de directeur De Wachter werden afgetekend (verzoeker voegt de originele bij het verzoekschrift strekkende tot de vernietiging).

Dat dit duidelijk in strijd met de beweringen van de directeur is dat verzoeker zijn werk verwaarloosde.

Derhalve is de verantwoordelijkheid van verzoeker alleszins beperkt m.b.t. de problemen van agenda's, schriften en opstellen van de leerlingen, waarvan de gecontroleerde om voormelde redenen niet eens representatief zijn, doch een weerslag zijn van de omstandigheden.";

4.2.2. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat het middel niet ontvankelijk is bij gebreke van aanduiding van de rechtsregel of het algemeen rechtsprincipe dat werd geschonden en dat het middel zich overigens niet richt tegen de beslissing van de raad van beroep;

4.2.3. Overwegende dat de Argo, tussenkomen de partij, stelt dat nergens in het verzoekschrift wordt aangeduid welke concrete vernietigingsgrond de beslissing van de raad van beroep aantast en dat het middel beperkt is tot opportunitetskritiek, zodat het niet ontvankelijk is; dat voor zover als nodig zij op de aangevoerde argumenten antwoordt dat in het administratief dossier tal van documenten terug te vinden zijn die de beslissing van de raad van beroep kunnen schragen en dat de discussie niet is of verzoeker bekwaam is, aangezien zelfs de directie overtuigd bleef dat die bekwaamheid er was, maar het gebrek aan inzet en pedagogische resultaten;

4.2.4. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord repliceert dat op basis van de voorliggende gegevens niet tot de aangevochten beslissing kon worden gekomen en dat dit verder gaat dan een opportunitetskritiek, aangezien het om "machtsafwending" gaat; dat hij van mening is dat noch het instellingshoofd, noch de pedagogisch adviseur over de nodige redelijkheid en onpartijdigheid beschikten om een objectieve beoordeling te maken;

4.2.5.1. Overwegende dat, in tegenstelling met wat de verwerende partij beweert, het middel ontvankelijk is; dat immers in het middel een gebrek in de motieven wordt aangevoerd wat gelijk staat met een schending van het algemeen rechtsbeginsel van de motivering;

4.2.5.2. Overwegende dat aangezien verzoeker de evaluatie voor het schooljaar 1991-1992 zonder enig voorbehoud voor kennisneming heeft ondertekend, hij de in dat verslag van het instellingshoofd opgenomen feiten niet meer ernstig kan betwisten;

Overwegende dat verzoeker op de aanvankelijke evaluatie van het instellingshoofd voor het schooljaar 1992-1993 heeft geantwoord met het indienen van een "bezwaarschrift" waarin hij de in het verslag van 18 mei 1993 gemaakte vaststellingen betwist; dat het instellingshoofd daarop, zoals voorgeschreven door artikel 8, § 4, van het evaluatiebesluit, de evaluatie heeft heroverwogen en een nieuwe beslissing heeft genomen, namelijk de evaluatie "onvoldoende" heeft bevestigd; dat verzoeker daarop beroep heeft ingesteld tegen de toegekende evaluatie bij de raad van beroep, maar dat zijn beroepschrift geen uiteenzetting van de argumenten ter ondersteuning van dit beroep bevat doch enkel verwijst naar "mijn bezwaarschrift van 10 juni 1993"; dat verzoeker aldus geacht moet worden de in dat

bezwaarschrift opgenomen argumenten in beroep hernomen te hebben;

Overwegende dat verzoeker het evaluatieverslag van de pedagogisch adviseur op 27 augustus 1993 zonder voorbehoud voor kennisneming heeft ondertekend; dat hij na kennisname van dit stuk ook niet de gelegenheid te baat heeft genomen om een aanvullend beroepschrift bij de raad van beroep in te dienen waarin hij zijn eventuele bezwaren tegen de in het verslag van de pedagogisch adviseur uiteengezette vaststellingen uit de doeken doet; dat hij in die omstandigheden de in dat verslag gedane vaststellingen niet ernstig kan betwisten;

Overwegende dat verzoeker derhalve enkel de vaststellingen kan betwisten die door het instellingshoofd in de evaluatie voor het schooljaar 1992-1993 zijn opgenomen en dan nog in zoverre die evaluatie door de raad van beroep zou zijn overgenomen; dat immers de beslissing die de raad van beroep in tweede aanleg heeft genomen in de plaats gekomen is van de beoordeling "onvoldoende" door de evaluerende instantie voor het schooljaar 1992-1993; dat derhalve voor de Raad van State alleen de beslissing van de raad van beroep ter discussie staat voor zover ze door verzoeker alsnog betwist kan worden;

Overwegende dat verzoeker, om de onwettigheid van de motieven van de beslissing van de raad van beroep aan te tonen, niet kan volstaan met het louter ontkennen of in vraag stellen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door de raad van beroep berust; dat het immers zaak is van de verzoekende partij om aanwijzingen te verschaffen die het vermoeden wettigen of aantonen dat de door het bestuur in aanmerking genomen gegevens niet juist zijn; dat de Raad van State daarenboven, wanneer hij in het kader van een annula-

tieberoep geroepen wordt om uitspraak te doen over de rechtmatigheid van een beslissing, niet tot taak heeft om in de plaats van het bestuur uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan die beslissing ten grondslag liggende feiten moet worden beschouwd; dat hij enkel vermag na te gaan of de administratieve overheid rechtmatig tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen;

Overwegende dat ook het tweede middel derhalve niet gegrond is; dat uit de verwerping van dit middel volgt dat de feiten waarover de raad van beroep moest oordelen, door verzoeker niet meer in rechte betwist kunnen worden; dat dit echter niet uitsluit dat verzoeker de beoordeling "onvoldoende" alsnog betwist die de raad van beroep in graad van beroep heeft toegekend op grond van die feiten, wat hij trouwens in zijn derde middel doet;

4.3.1. Overwegende dat verzoeker tenslotte in een derde middel aanvoert dat er een wanverhouding bestaat tussen de beweerde fouten en de sanctie; dat verzoeker aanvoert dat de situatie in de schooljaren 1991-1992 en 1992-1993 helemaal niet normaal te noemen was en dat in de evaluatieverslagen daarmee geen rekening is gehouden, terwijl hij in normale omstandigheden wel zeer goed presteert, zoals blijkt uit de in punt 1.5 geciteerde brief van de nieuwe directeur;

4.3.2. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat het middel zich in werkelijkheid tegen de beslissing van de centrale raad van de Argo van 30 maart 1995 richt, en dus onontvankelijk is; dat in zoverre de Raad van State zou aanvaarden dat het middel betrokken kan worden op de beslissing van de raad van beroep van 19 januari 1995, de verwerende partij van oordeel is dat er geen plaats is voor de toepassing van het evenredigheidsbeginsel, aangezien voor wie, vast benoemd zijnde,

gedurende twee opeenvolgende schooljaren "onvoldoende" heeft gekregen er decretaal slechts één mogelijkheid bestaat, met name de definitieve ambtsneerlegging;

4.3.3. Overwegende dat de Argo, tussenkomende partij, stelt dat de definitieve ambtsneerlegging het gevolg is van een zelfstandige bepaling uit het rechtspositiedecreet en dat het niet om een tuchtsanctie gaat, aangezien de decreetgever zich anders de moeite van het vermelden van artikel 88, 5°, had kunnen besparen, gelet op de afdanking als gevolg van een tuchtmaatregel opgenomen in artikel 88, 3°; dat de Argo van oordeel is dat wanneer verzoeker voorhoudt dat de verhouding tussen enerzijds twee evaluaties "onvoldoende" en de maatregel van definitieve ambtsneerlegging onevenredig is, hij opwerpt dat het decreet onevenredig is en de Raad van State niet bevoegd is om de tekst van het decreet naast zich neer te leggen;

4.3.4. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord repliceert dat de aangevochten beslissing geen tuchtstraf is, maar ook geen maatregel van orde; dat het volgens hem een procedure sui generis is met betrekking tot de evaluatie van het personeel; dat hij verder bij zijn standpunt blijft dat, gelet op de gevolgen van een dubbele "onvoldoende", de beslissing van de raad van beroep in dit geval wel degelijk buiten verhouding staat en derhalve onredelijk is;

4.3.5. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap in haar laatste memorie laat opmerken dat de brief van de waarnemend directeur van 5 december 1994, die in essentie handelt over het presteren van verzoeker sinds 1 september 1994, niet alleen geen reglementaire evaluatie is, maar tevens een appreciatie betreft van verzoeker over een reglementair gezien onnuttige periode, vermits artikel 8, § 5, van het evaluatiebesluit bepaalt dat na een eerste evaluatie "onvoldoende" een tweede

evaluatie plaatsvindt het daaropvolgende schooljaar, in dit geval dus het schooljaar 1992-1993; dat de verwerende partij het presteren van verzoeker tijdens het schooljaar 1994-1995 voor de raad van beroep en ook voor de beoordeling door de Raad van State irrelevant noemt; dat zij voorts aanvoert dat de raad van beroep heeft gesteund op de concordante en van elkaar onafhankelijke bevindingen van de evaluatieverslagen van 18 mei 1993 en 24 juni 1993 waarbij, via verschillende invalshoeken, het - ook controleerbaar - volledig ondermaats presteren van verzoeker, gevolg van een totaal gebrek aan inzet, tijdens de tweede en reglementair verplichte evaluatieperiode werd vastgesteld, verslagen die door verzoeker niet of niet afdoende werden weerlegd en, wat het tweede verslag betreft, zelfs niet rechtsgeldig, bij wege van een tijdig aangetekend beroep, werd betwist;

4.3.6.1. Overwegende dat het middel niet in aanmerking kan worden genomen in zoverre erin het onevenredig verband tussen de feiten en het uiteindelijk gevolg, de definitieve ambtsneerlegging, wordt aangeklaagd; dat dit gevolg immers besloten ligt in artikel 88, 5°, van het rechtspositiedecreet en de Raad van State niet bevoegd is om zich over de onevenredigheid van een decretale bepaling uit te spreken;

4.3.6.2. Overwegende echter dat in de mate dat in het middel wordt aangevoerd dat de bevestiging, door de raad van beroep, van de tweede evaluatie "onvoldoende" onevenredig is ten opzichte van de in aanmerking te nemen feiten, het middel wel ontvankelijk is; dat de beoordeling van het verband tussen de feiten en de toekenning van een tweede "onvoldoende" immers los staat van het decretaal gevolg dat aan een tweede "onvoldoende" wordt gehecht;

4.3.6.3. Overwegende dat de Raad van State ten aanzien van de evenredigheid van een beslissing slechts

een marginale toetsingsbevoegdheid heeft; dat de Raad derhalve een beslissing slechts kan vernietigen wegens kennelijke onevenredigheid tussen de feiten en de beslissing, dat wil zeggen wanneer het om een beslissing gaat waarvan het niet denkbaar is dat enige in redelijkheid handelende overheid ze zou kunnen nemen;

Overwegende dat in de mate dat verzoeker, om de onevenredigheid van de beoordeling aan te tonen, naar de brief van de nieuwe directeur verwijst, ermee geen rekening kan worden gehouden; dat die brief geen betrekking heeft op de schooljaren 1991-1992 en 1992-1993 en dus geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de evaluatie voor die schooljaren;

Overwegende dat de raad van beroep door te oordelen dat de verschillende evaluaties "onvoldoende" behoorlijk gemotiveerd en gesteund zijn op gegevens en vaststellingen die door verzoekers verweer niet worden weerlegd, de motieven van die evaluaties heeft overgenomen en aldus ook de feitelijke motieven; dat de aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende feiten met betrekking tot het schooljaar 1992-1993 derhalve de volgende zijn :

- elementen uit de evaluatie van het instellingshoofd :
 - alhoewel verzoeker vakkundig op de hoogte is, kan hij door gebrek aan inzet en bezinning over de doelstellingen de leerlingen niet motiveren en evenmin de nodige tucht verwerven om de lessen ernstig te laten verlopen;
 - storend is dat hij het al drie jaar na mekaar op het einde van het schooljaar of vlak voor de herhalingsweek van de eindexamens laat afweten;
 - in de schriften van de leerlingen is geen spoor van correctie te vinden;
- elementen uit de evaluatie van de pedagogisch adviseur :

- gebrek aan inzet om de leerlingen ernstig te begeleiden : agenda's, schriften en taken van de leerlingen staan vol fouten;
- er wordt niet voldaan aan de eisen van het leerplan, namelijk wat het aantal opstellen betreft;

Overwegende dat, gelet op al deze elementen en gelet op het doel van de evaluatie, namelijk de kwaliteitsbewaking van de openbare dienstverlening door het gemeenschapsonderwijs, de beoordeling van de raad van beroep niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat het derde middel derhalve evenmin gegrond is;

5. Over de bevoegdheid van de Raad van State ten aanzien van het tweede beroep.

5.1. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat de centrale raad van de Argo luidens artikel 88, 5°, van het rechtspositiedecreet - en artikel 32 van het evaluatiebesluit - verplicht is tot de definitieve ambtsneerlegging te besluiten en terzake over geen enkele appreciatiebevoegdheid beschikt; dat zij stelt dat het werkelijk voorwerp van het beroep dus niet de beslissing van de centrale raad, maar voornoemde decretale bepaling is, waarvoor de Raad van State niet bevoegd is zodat het beroep onontvankelijk verklaard dient te worden;

5.2. Overwegende dat verzoeker van oordeel is dat de aangevochten beslissing wel een beslissing is waarvan de vernietiging kan worden gevraagd voor de Raad van State;

5.3. Overwegende dat, zoals uit punt 3.3 blijkt, de definitieve ambtsneerlegging na twee keer "onvoldoende" niet het resultaat is van een discretionaire beoordeling door het bestuur, maar een gevolg is dat door het

rechtspositiedecreet wordt bepaald; dat het feit dat het niet om een opportuniteitsbeoordeling, maar om een gebonden bevoegdheid gaat echter niet voldoende is om tot de onbevoegdheid van de Raad van State te besluiten; dat immers daarenboven vereist is dat het rechtsgevolg uit de wet voortvloeit zonder dat een tussenkomst van het bestuur noodzakelijk is; dat artikel 88 van het rechtspositiedecreet de gevallen opsomt die "aanleiding (geven) tot definitieve ambtsneerlegging"; dat deze bepalingen in een individueel geval alleen uitwerking krijgen wanneer de Argo, overheid bevoegd om de personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs te ontslaan, met een constitutionele beslissing vaststelt dat het betrokken personeelslid definitief zijn ambt neerlegt; dat dit ook bevestigd wordt door artikel 32 van het evaluatiebesluit dat bepaalt dat de centrale raad binnen een maand uitvoering dient te geven aan de beslissing van de raad van beroep; dat de Raad van State derhalve bevoegd is om zich over de wettigheid van de beslissing van de centrale raad van 30 maart 1995 uit te spreken;

6. Over de gegrondheid van het tweede beroep.

6.1.1. Overwegende dat verzoeker in zijn eerste middel aanvoert dat, indien de Raad de beslissing van de raad van beroep vernietigt, de beslissing tot definitieve ambtsneerlegging onwettig is;

6.1.2. Overwegende dat aangezien hierboven is vastgesteld dat verzoekers eerste beroep verworpen moet worden, dit middel niet tot vernietiging van de beslissing van de centrale raad van de Argo kan leiden;

6.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel "schending van de rechten der verdediging" aanvoert, doordat de centrale raad verzoeker ontslagen heeft zonder hem te horen, terwijl het horen van verzoeker "een essentiële regel van behoorlijk bestuur" is;

6.2.2. Overwegende dat de verwerende partij op dit middel antwoordt dat het om een automatisme gaat en de centrale raad enkel de objectieve vaststelling van een feit doet, terwijl geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling de centrale raad verplicht het personeelslid te horen dat het voorwerp uitmaakt van de beslissing tot definitieve ambtsneerlegging;

6.2.3. Overwegende dat, zoals reeds onder punt 3.3 is opgemerkt, artikel 88, 5°, van het rechtspositiedecreet aan het bestuur geen beoordelingsruimte laat; dat, aangezien het een gebonden bevoegdheid betreft, moet worden vastgesteld dat het horen van verzoeker op de bestreden beslissing geen enkele invloed zou hebben gehad; dat het middel niet gegrond is;

6.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel aanvoert dat artikel 88, 5°, van het rechtspositiedecreet "een onredelijke en discriminerende bepaling" is, die in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat hij bij de uiteenzetting van dit middel de Raad vraagt daarover eventueel aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen;

6.3.2.1. Overwegende dat verzoeker geen voorstel doet voor de redactie van de prejudiciële vraag; dat in het auditoraatsverslag, op basis van de verschillende standpunten van de partijen, wordt voorgesteld de vraag als volgt te redigeren :

"Schendt art. 88, 5°, van het decreet rechtspositie personeelsleden Gemeenschapsonderwijs het in de artikelen 10 en 11 der Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel, doordat (het) het ontslag voor personeelsleden van het Vlaams Gemeenschapsonderwijs voorschrijft, terwijl een gelijkaardige bepaling voor het personeel van het gesubsidieerd onderwijs en van het onderwijs van de Franse Gemeenschap ontbreekt?";

dat verzoeker zich in zijn laatste memorie niet uitsprekt over de door het auditoraat voorgestelde redac-

tie en dus geacht kan worden ermee in te stemmen; dat het echter aangewezen is in de vraag ook te verwijzen naar artikel 24, § 4, van de Grondwet, bepaling die inzake onderwijs uitdrukkelijk de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie herbevestigt;

6.3.2.2. Overwegende dat de Raad ook aanleiding ziet om een tweede prejudiciële vraag aan het Arbitragehof voor te leggen;

Overwegende dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid der Belgen voor de wet en van de niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat; dat het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de overwogen maatregel; dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen redelijkerwijze niet evenredig zijn met het beoogde doel; dat ook een gelijke behandeling een rechtsongelijkheid kan inhouden, namelijk indien voor het identiek behandelen van verschillende situaties geen objectieve en redelijke verantwoording bestaat;

Overwegende dat artikel 88, 5°, van het rechtspositiedecreet alle vast benoemde personeelsleden wier presteren gedurende twee opeenvolgende schooljaren als "onvoldoende" is aangemerkt, gelijk behandelt daar dit in alle gevallen leidt tot definitieve ambtsneerlegging; dat zoals onder punt 4.3.6.3. is opgemerkt, deze regeling de kwaliteit van de openbare dienstverlening door het gemeenschapsonderwijs beoogt, en de definitieve ambtsneerlegging in dat geval dus geen tuchtmaatregel maar een ordemaatregel is; dat de vraag rijst of de decreetgever, om in overeenstemming te zijn

met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, geen onderscheid had dienen te maken tussen het geval waarin het onvoldoende presteren een meer algemeen karakter vertoont en niet kan worden geremedieerd door de betrokkene weder tewerk te stellen in een ander ambt en het geval waarin het onvoldoende presteren van het betrokken personeelslid rechtstreeks verband houdt met het uitoefende ambt, in welk geval niet uit te sluiten valt dat de betrokkene in een ander ambt voldoende zou presteren en zou bijdragen tot een kwaliteitsvolle openbare dienstverlening; dat de decreetgever, door na het toekennen van twee onvoldoendes het bestuur elke beleidsvrijheid te ontzeggen om het gevolg te beoordelen dat aan die evaluaties moet worden gegeven, geen ruimte heeft gelaten om in zo'n geval te opteren voor een maatregel die eveneens toelaat het met de regeling beoogde doel te bereiken, doch voor de betrokkene minder drastische gevolgen heeft, dat wil zeggen vanuit zijn oogpunt in een evenredige verhouding tot het beoogde doel staat;

Overwegende dat deze mogelijke schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel ter beoordeling aan het Arbitragehof dient te worden voorgelegd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het eerste beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het eerste beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoeker.

De kosten voor de tussenkomst in het eerste beroep, bepaald op drieduizend frank, komen te laste van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs.

Artikel 3.

De uitspraak in de zaak A.64.584/XII-179 wordt uitgesteld.

Artikel 4.

Aan het Arbitragehof worden volgende prejudiciële vragen gesteld :

- "Schendt artikel 88, 5°, van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs het in de artikelen 10, 11 en 24, § 4, van de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel, doordat het het ontslag voor personeelsleden van het Vlaamse gemeenschapsonderwijs voorschrijft, terwijl een gelijkwaardige bepaling voor het personeel van het gesubsidieerd onderwijs en van het onderwijs van de Franse Gemeenschap ontbreekt?";
- "Schendt artikel 88, 5°, van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs het in de artikelen 10, 11 en 24, § 4, van de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel, doordat geen onderscheid of ruimte voor onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds personeelsleden waarvan het vastgestelde onvoldoende presteren niet kan worden geredieerd door de betrokkene weder tewerk te stellen in een ander ambt en anderzijds personeelsleden waarvan niet zonder meer uit te sluiten valt dat zij in een ander ambt voldoende zouden presteren en zouden bijdragen tot een kwaliteitsvolle dienstverlening".

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie juli 1900 achtennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.